

erdőbirtokosok eddig még kevésbé érzik, mert a lefolyt év eladásait még kedvezőbb körülmények közt tehették, mint a mi-nők a most következők, míg kereskedőink válságos napjai már ez év őszén kifejtettek s nem egynek kellett a gyengébbekbe helyezett bizalom árát költséges veszteséggel megfizetni. A fa-árak, kivéve a tölgyfáét, hanyatlanak s már alig lehet oly eladásra számítani, hol a pénz és anyagcserén felül az illetők megfelelő jutalmat is várjanak; mindezen körülmények pedig az erdőbirtokosok eladásaira kevés jó kilátást engednek s féltő hogy a jövő év nem kevésbé leend súlyos, mint előzője.

A termelőhelyek raktáraiban és a kereskedőknél is az épületfából és fűrészanyagokból, habár nem túl-nagy, de a rendesnél jóval nagyobb készletek maradnak ez évről rendelkezésre; míg ettől eltérőleg a tűzifakészletek apadását a tar-tósnak mutatkozó hidegebb időjárás kedvezően elősegíti.

Egyes piaczokról ez alkalommal ártételeket nem közlünk, hanem utalunk ebbeli megelőző közleményeinkre.

Különfélék.

(H.) A magyar állam erdőségeinek gazdasági és kereske-delmi leírása. Ezt a címet viseli az a három óriási kötetből és egy 12 szelvényre terjedő térkép mellékletből álló nagy munka, mellyel szakirodalmunkat az erdészeti ügyek gondos veze-tője, Bedő Albert országos főerdőmester legujabban gazda-gitotta, a szó szoros értelmében meglepve vele, nem csak a szakközönséget és a közélet közelebbről érdekelt tényezőit, hanem azon köröket is, melyek az erdészetnek csak ritkábban, a közgazdaság más ágaival való összefüggésénél fogva szen-teltek eddig figyelmet. Egy közel 2000 oldalra terjedő munka

megjelenése mindenesetre ritkaságot képez még a legfejlettebb irodalmakban is, nálunk pedig valóságos eseménynek tekinthető, melyhez hasonlót, úgy hisszük, a közgazdaság egyetlen ága sem mutatott fel eddig. S ha tartalmát is figyelembe vesszük, mely a magyar erdőgazdasági viszonyoknak legapróbb részleteire is kiterjedve, valóságos tükrét képezi helyzetünknek, utóbbi időben kifejtett munkásságunknak és jövőben teljesítendő feladatainknak: habozás nélkül elfogadhatjuk azok véleményét, kik a magyar állam erdőségeinek e kritikai ismertetését oly forrás munkának nevezik, melyből hosszú idők multán is biztos utmutatást merithet úgy a szakemberek szélesebb körben mozgó munkássága, mint az erdészeti ügyeket intéző körök és a legéletbevágóbb érdekek felett határozó törvényhozás tevékenysége is. Értékéről különben fogalmat nyujthat az a szokatlanul kedvező fogadtatás, melyben e munkát a napi és időszakai sajtó egyhangulag részesítette s melynek elismerő nyilatkozatai után szinte feleslegesnek tűnik fel részletes ismertetésbe bocsátkozni e lapok hasábjain is, bár nézetünk szerint az a viszony, mely a szerző és e lapok között fennáll a szakközönség iránti tekintetből nem képezhet akadályt abban, hogy irodalmunk ezen legujabb terméke az „Erdészeti Lapok” terén is illetékes méltatásra találjon. Ennek azonban mindenesetre nem e rovat alatt van a helye, hol egyszerűen csak a megjelenésre kívánjuk figyelmeztetni a közönséget, megemlítve, hogy az I. kötet az erdészeti viszonyok általános ismertetésével foglalkozik, a II. kötet — két részben — az erdők törzskönyvét foglalja magában, a III. kötet pedig a kincstári erdőkről szól. A munkához, melyet a szerző gr. Széchenyi Pál földmívelési miniszter ur megbízásából irt, — mint már említettük — egy 12 szelvényből álló térkép melléklet csatlakozik, mely a magyar állam erdőségeinek sikerült átnézeti térképét tünteti fel a fanemek színes megkülönböztetésével.

A mű, magyar kiadása mellett, francia és német nyelven is megjelenik. Ára mindenik kiadásnak térképpel együtt külön-külön 25 frt, térkép nélkül 15 frt; megszerezhető Grill Károly, udvari könyvkereskedőnél Budapesten.

(*Tm.*) **Vadpatakok szabályozása és beépítése fegyenczmunkával.** Franciaországban a pusztító árvizek korlátozása céljából a vadpatakok és vizmosásos területek beépítése, illetőleg megkötése, valamint környékük beerdősítése eddig 150.000 *ha* területen már befejeztetett, de e munka körülbelől 30 millió frankba került, hátra van pedig még 680.000 *ha*-nyi területnek hasonló módon való megkötése és beerdősítése; e munka tehát még mintegy 136 millió frank költséget fog igényelni. Ezen tetemes költségre való tekintetből ujabbban azon kérdés merült fel, vajjon nem lenne-e célszerű az e nemű munkát, a közjólét érdekében s költségkimézés szempontjából, fegyenczekkel végeztetni? Általánosan ismeretes hogy a várerdősítési munkáknál a katonai fegyenczek eddig is alkalmaztattak, miért nem lehetne tehát a nagy munkatőkét képező és majdnem teljesen kárba menő fegyencz munkaerőt, a közjó érdekében hasznosítani? Azon nehézségek, melyek a fegyenczeknek az ily munkaközben való felügyeletével, a munkaterületen való elszállásolásával járnak, könnyen elháríthatók, mert hisz katonai felügyelet kieszközlése, a jelenlegi nagy katonai békelétszám mellett nem képez lehetetlenséget, s az ideiglenes elszállásolásról pedig közönséges munkások alkalmazása mellett is gondoskodnia kell a munkaadónak.

Az a körülmény pedig, hogy ez által a fegyenczek a nyári időszakra elvonatnának a fegyenczházakban elterjedt kézműipari munkától, szintén közös érdeket képez, mert az iparosok a már-már panaszokra okot szolgáltató fegyenczmunka versenytől részben megmentetnének.

(*To.*) **A luczfenyőtű mint takarmány.** Steir- és Krajnában

a lúczfenyő tűkből szarvasmarha takarmányt készítenek, e célból május és június hóban gyűjtik a lúczágakat, akkor tehát, a midőn már az új hajtások is megjelentek; ez ágakat szérűkőn kitergetik, hogy tűik lehulljanak, a tűket ezután szárítják, még pedig először napon, később pedig sütőkemenczékben; a teljesen kiszáradt tűk végül malmokban liszté őröltetnek, vagy csertörőkben összezúzatnak. Az így nyert liszt sóval elegyítve (25 kg-ra 1 kg só) használtatik fel takarmány képen és pedig vagy szecska közé, vagy az ivó vízbe keverve.

Az erdei takarmány e nemét a tejelő s igavonó szarvasmarha egyaránt nagyon szereti s ha egyszer megszokta, állítólag igen nehezen szoktatható el attól; a mellett mint eleinte sokan hitték, a tej nem kap semmi nemű mellék ízt és a marha e takarmány élvezete által nem lesz az erdőnek nagyobb ellensége, vagyis a lúcz fiatalost nem rágja le inkább, mint különben.

Hogy e takarmánygyűjtés mily erdőpusztitással jár, erről legjobban tanúskodnak Krajnában a Dráva menti lúcz erdőcsoportok, a melyek ágaitól majdnem teljesen megvannak fosztva, oly helyeken azonban, a hol a lúczfenyvesek tavasszal kerülnek tarolás alá, minden kár nélkül felvidékünk lakossága is hasznát vehetné e takarmánynak, s az erdőbirtokos bizonyára örömmel venné, ha a földműves nép vágásterületeit a tűzveszélyességet annyira növelő rőzséktől megtisztitaná.

(H—s.) **Takarmányliszt fából.** Wendenburg pommeraniai tanácsos takarmánylisztnek fából való készítésére nyert szabadalmat. A szabadalom tulajdonosának állítólag sikerült egy oly szert feltalálni, melynek segítségével a fában lévő sejtanyag 40—70⁰/₀-a feloldódik, illetőleg megemészthetővé válik s ennek folytán egészséges, a jó lóherével vagy réti szénával egyenlő értékű takarmányt képez. Feltaláló azt hiszi, hogy találmánya egyszersmindenkorra elhárítja a takarmányhiányt, ezt azonban

alig lehet elhinni, mivel a széna légenyirtartalma $1.5-3.0\%$, holott a fáé csak $0.5-0.75\%$. Hogy a fa, illetőleg a benne foglalt farost részben megemészthető, az már 25 év előtt Stöckhardt, Haubner, Süssdorf és mások által be lett bizonyítva; ők már akkor etettek birkákat és szarvasmarhát nyár, lúcz és erdeifenyő fűrészporral és azt találták, hogy a farost $30-50\%$ -át megemésztették. Az, mit a vegyészek növényrostnak, farostnak vagy gyakran sejtanyagnak neveztek el, vagyis a takarmánynemeknek viz, szesz, aether, higitott savak és égvényekkel való kezelése után visszamaradó oldhatlan anyaga nem egyszerű test, hanem különböző anyagok keveréke, melyből csak a tulajdonképeni sejtanyag, mely a növények sejtfalainak főalkatrészét képezi, emésztetik meg, míg a többi ugynevezett kéregképző anyagok (Lignin, parafa és sejtközi anyag) meg nem emészthetők. Hogy tehát a finoman szétforgácsolt fa részben megemészthető, nem képez újságot. Szászországban már régebben használtak fűrészport takarmány szegény években juhok és szarvasmarha etetésére, még pedig jó sikerrel, mindennek dacára azonban, ezen etetésmód nem terjedt el. Lehet, hogy ezen új szabadalmazott eljárásnál az emészthetőség s így a tápláló képesség a fának előleges praeparálása és főleg igen finom szétDarabolása által valamivel fokoztatik, de hogy ez a takarmányhiányt képes lesz, „egyszer s mindenkorra“ elhárítani, valószínűleg csak jámbor ohajtás marad, mert a fának is nőnie kell, és egy bizonyos területnek babóval, lóherével, vagy bükkönnyel való bevetése által minden esetre több takarmányt nyerünk, mint annak erdeifenyővel, vagy nyárral való beerdősítése által.

(H—s). **A selyemtenyésztés viszonyáról az erdőtenyésztéshez.** Kraupa József erdész és mérnök az „Oester. ung. Centralblatt für Walderzeugnisse“ 1885. évi 50-ik számában a selyemhernyó tenyésztés nemzetgazdasági fontosságát kiemel-

vén, egyszersmind rámutat arra, hogy mennyire segítheti elő az erdész a selyemtermelő törekvéseit.

Általán ismeretes, hogy ezen érdekes és hasznos iparág nálunk és Austriában igen könnyen meghonosítható, sőt hogy az itt termelt selyem bátran versenyezhet az olasz és francia selyemmel. *) Az erdész a selyemtermelőnek akként nyújthat segédkezet, ha eperfák ültetése által a selyemhernyók táplálékáról gondoskodik, ezt pedig annyival inkább megteheti, mivel a kopárok beerdősítése, az erdőszegény vidékek befásítása által, az erdészet érdekét is szolgálja.

Az eperfa (*Morus alba*) és bálványfa (*Ailanthus glandulosa*) mint a selyemhernyónak táplálékot nyújtó fajok tenyésztésének előnyeit következőkbe foglalhatni össze:

A keletre fekvő kopár területek, még homokos, kavicsos, sziklás és száraz talaj mellett is alkalmasak a *Morus* és *Ailanthus* tenyésztésére.

Egy 20 éves eperfa tavaszi lombja a selyemtermelés szempontjából mintegy 1 frt 50 kr értéket képvisel s e mellett az őszi lomb is mint talajjavítóalom, vagy marhatakaromány értékesíthető, mivel e takarmány mellett a tehenek igen izletes és jó tejet adnak.

Az eperfa igen gyorsan nő, évi hajtásai gyakran 2 m hosszúak, a 10 éves fa $1\frac{1}{2}$, a 20 éves fa pedig 1 mázsa lombot szolgáltat, s a lombtermelés a korral ezen arányban szaporodik.

E mellett az eperfa hosszú életű, majdnem 200 évig élél és törzse 65—125 cm átmérőt ér el, gyökérrendszere összekuszáltságánál fogva igen alkalmas meredek lejtők megkötésére.

*) Értesülésünk szerint a magyar nyers selyem sokkal keresettebb, mint bármely más európai.

Az eperfán kártékony rovarok nem tartózkodnak, gyümölcse a juhok és szarvasmarhának tisztítószert képeznek.

Az Ailanthuson a selyem hernyónak egy különös faja, a Bombyse Cynthia, szabadban nevelhető. A szabadban, fákon nevelt hernyókban a madarak, viharok és jégeső által okozott kár mintegy 200/0-ra tehető. Ezen hernyó a selyem egy oly nemét szolgáltatja, mely a gyapotot sokszorosán helyettesíti, kiváló jó tulajdonokkal bír és a nemzetgazdászatan nagy szerepre van hivatva.*)

A bálványfa 6—8 év alatt 13—18 cm vastagságot ér el, és oly erős gyökérrzettel és sarjadzó képességgel bír, hogy ki sem irtható és egyszer megtelepitve magától szaporodik tovább; 7 cm hosszú gyökérdarabok elültetve, már az első évben erősen hajtanak, ezen fa szaporasága tehát rendkívülinek mondható. Azonfelül ugy az eperfa, mint pedig az Ailanthus is igen jó fát, szenet és hamut szolgáltat. A fa mint tűzifa, asztalos- és esztergályosfa igen értékes és finom munkákra alkalmas, s e miatt az erdészetet e két fanem nagyon is közélről érdekli.

Vigyáznunk kell azonban, hogy az eperfát ne ültessük közél a bálványfához, mivel az utóbbinak levele az eperfán élő hernyóra mérges hatással bír.

(To.) **A falevelek nagysága** a tengerszínfeletti magasság növekedésével csökken.

Dr. Weber a Spessart és Odenwaldban tett kísérletek alapján kimutatja, hogy 1000 darab bükkfalevél összes felülete minden 100 méter emelkedésnél átlagban 0.1 m²-rel kisebbedik. Ő ugyanis azt találta, hogy a Majna völgy alján levő bükkfáról vett 1000 levél 3.414 m² területű, s hogy e terület,

*) Lásd az „Erdészeti Lapok“ ez évi III. füzet 242. lapján közölt cikket.

illetőleg a levelek nagysága a magassággal mindinkább kisebbedik, így 1344 *m* abszolút magasságnál már csak 0.910 *m*² volt.

A levélnagyság ezen csökkenésének okát dr. Wéber egyrészt abban találja, hogy a magasabb fekvésű helyeken a tenyészidő rövidebb, tehát a levelek kifejlődése korlátozva van, másrészt azonban, hogy az ily helyeken a légjárat nagyobb, a levelek elpárolgása tehát egyenlő felület mellett sokkal nagyobb lenne, mint a csendesebb, mély fekvésű helyeken.

Palaczkok fapapirosból. Azon gyári czikkekhöz, melyeket Amerikában papirosból készítenek, a kerekéhez, hordókhöz, csónakokhoz stb., újabb időben palaczkok is sorakoznak. E czélra a papiros Lüders Rikárd görlltzi szabadalmi irodájának közlése szerint 50 rész fa-, 40 rész szalma- és 10 rész rongyanyagból állittatik elő. E papirost azután mindkét oldalon fibrintől (rostany) megtisztított vér és mészpor keverékkel vonják be. Tíz ilyen lapot egymásra téve, félpalaczk alakú forró ércmintákba sajtolják s végül a két félpalaczkrészt nagyobb nyomás és hőség alkalmazása mellett, egy darabbá egyesítik, vagyis széleiket mintegy összeforrasztják. Az ekkint gyártott palaczkok állítólag a szeszes folyadékoknak teljesen ellentállanak s a mellett azon jó tulajdonságuk is van, hogy nem törékenyek.

Bordás.

Kitüntetés és köszönet. Ő császári és Apostoli királyi Felsége 1885. évi decemberhó 13-án kelt legfelső elhatározásával legkegyelmesebben megengedni méltóztatott, hogy Bedő Albert, miniszteri tanácsos, országos főerdőmester a japáni fölkelő-nap-rend III. oszt., Lavotha Albert, alerdőfelügyelő pedig ugyanazon rend VI. oszt. jelvényét elfogadhassák és viselhessék.

Ezen kitüntetések adományozásával a japáni császári kormány elismerését és köszönetét óhajtotta kifejezni a magyar államerdészet kormányzata iránt, mely múlt év január havában

módot és alkalmat nyújtott a japáni erdészeti küldöttség két tagjának a magyar államerdészet és az erdészeti szakoktatás tanulmányozására.

Saionzi marquis, a japáni császárság bécsi követe azon jegyzékében, melyben a jelzett rendjelek adományozását a közös külügyministerrel tudatja, egyuttal fölkéri őt arra is, hogy fejezné ki a m. kir. földmivelési miniszternek a japáni császári földmivelési miniszter őszinte köszönését a lekötelező fogadásért, melyben Takei japáni országos főerdőmester és Takasima miniszteri erdőtiszt f. é. január havában Magyarországon tett tanulmányi utjok alkalmával részesültek s egyuttal meleg köszönetet mond mind azon magyar állami erdőtiszteknek, ki nevezettek tanulmányi útját oly érdekessé és tanulságossá tették.

Változások az erdészeti szolgálat körében. A földmivelés-, ipar- és kereskedelemügyi m. kir. miniszter a következő erdőtiszteket nevezte ki:

I. A kincstári erdők kezeléséhez.

Erdőmesterré: Malbohan Ede főerdészt, a vinkovczei főerdőhivatalhoz;

Erdőrendezővé: Rossipal Ede erdőmestert, a zágrábi erdőigazgatósághoz;

Ellenőrző főerdészekké: Cornides György kezelő főerdészt, az ungvári főerdőhivatalhoz; Czernitzky Károly és Nikmann Emil főerdészeket, továbbá Kollar János és Kuzma Gyula erdészeket, a zágrábi erdőigazgatósághoz;

Számvivő főerdészekké: Kraus Gusztáv erdészt, a zágrábi erdőigazgatósághoz; Ohmeyer János erdészt, a vinkovczei főerdőhivatalhoz;

Kezelő főerdészekké: Molcsányi Gábor erdészt, a nagybányai főerdőhivatalhoz; Michelbach János erdészt, a m.-szigeti erdőigazgatóságához; Damaschka Károly, Hell János, Pohl Ede, Würth Ede erdészeket és Brus Ferencz erdészeti ellenőrt, a zágrábi erdőigazgatóságához; Riedler Gusztáv, Strasa k Henrik és Losert Adolf erdészeket, a vinkovcei főerdőhivatalhoz; végül Adamek János és Gíricsek Ferencz erdészeket, az otocsácsi erdőhivatalhoz.

Erdészekké: Bencze Gergely erdészjelöltet, a besztercebányai erdőigazgatóságához; Boksay Gusztáv központi erdészjelöltet, a lipótújvári főerdőhivatalhoz; Kiss Ferencz központi erdészjelöltet, a szegedi m. kir. erdőgondnoksághoz; Hollós Ferencz erdészjelöltet, az orsovai erdőhivatalhoz; Kmetty János erdészjelöltet, a máramaros-szigeti erdőigazgatóságához; Manka Károly, Barić György, Vasiljević Vladimir, Jerbić János, Pfeifer Ferencz, Ružička Ágoston, Brausil Frigyes, Zezulka János, Striga Miladin erdészeket, Böhm Zsigmond kat. erdőbecslőt, Czeisberger Ernő és Rosmanith Albert erdőgyakornokokat és pedig az utóbbit ideiglenes minőségben a zágrábi erdőigazgatóságához; Tölgy Vilmos, Maslek Mihály, Mihalesics Miklós, Harrer Ferencz, Horváth Géza és Kozarac József erdészeket, a vinkovcei főerdőhivatalhoz; Dobiasch Jenő, Drenovac Mihály és Dračar Vincze erdészeket, végül Perc Vilmos és Zajc Carmelo erdőgyakornokokat, az otocsácsi erdőhivatalhoz.

Irodatisztté: Čurčić György járulnokot a zágrábi erdőigazgatóságához.

Erdészjelöltekké: a következő I. osztályu erdőgyakornokokat: Zsuffa Antalt, a vinkovcei főerdőhivatalhoz; Dercsenyi Kálmánt, az orsovai erdőhivatalhoz; Zachár Istvánt, a máramaros-szigeti erdőigazgatóságához; Debreczi Ödönt, a kolozsvári erdőigazgatóságához.

I. oszt. erdőgyakornokokká a következő II. oszt. erdőgyakornokokat: Rignáth Ödönt, a lugosi erdőigazgatósághoz; Kováts Bélát, a zsarnóczai erdőhivatalhoz; Jakab Józsefet a csikszeredai erdőhivatalhoz; Jákó Jenőt, a zsarnóczai erdőhivatalhoz; Lonkay Antalt, a bustyaházai erdőhivatalhoz; Székely Józsefet a csikszeredai erdőhivatalhoz; Oberrecht Bélát a máramaros-szigeti erdőigazgatósághoz; Ruprecht Antalt, a szászsebesi erdőhivatalhoz; Konopka Ferenczet, a kolozsvári erdőigazgatósághoz; Gabnai Ferenczet, a lippai főerdőhivatalhoz; Preiszner Nándort a lugosi erdőigazgatósághoz; Szentimrey Dánielt és Glós Lászlót, a m.-szigeti erdőigazgatósághoz; Bokor Róbertet, az apatini erdőhivatalhoz; Salamon Lajost, a lugosi erdőigazgatósághoz; Misics Pált, a m.-szigeti erdőigazgatósághoz; Horváthy Ferenczet, az apatini erdőhivatalhoz.

II. oszt. erdőgyakornokokká: Sumichraszt Mihály erdészeti államvizsgát tett műszaki dijnokot, a soóvári erdőhivatalhoz; továbbá a következő végzett erdőakadémiai hallgatókat és műszaki dijnokokat: Bodor Gyulát, az ungvári főerdőhivatalhoz; Schultz Jánost, az orsovai erdőhivatalhoz; Rochlitz Dezsőt, az ungvári főerdőhivatalhoz; Gründl Gyulát, a lippai főerdőhivatalhoz; Péch Kálmánt, az orsovai erdőhivatalhoz; Téglás Károlyt, a zsarnóczai erdőhivatalhoz; Rajtsán Jánost, a gödöllői erdőhivatalhoz; Bojtner Gyulát a lugosi erdőigazgatósághoz; Rónai Antalt, a m.-szigeti erdőigazgatósághoz; Bócz Gézát a lipótújvári főerdőhivatalhoz; Rappensberger Endrét a besztercebányai erdőigazgatósághoz; Gorzó Lászlót, a bustyaházai erdőhivatalhoz; Páll Miklóst, a kolozsvári erdőigazgatósághoz; Sternecker Antalt a lugosi erdőigazgatósághoz; Matavovszky Árpádot, a lipótújvári főerdőhivatalhoz; Szigeti Rezsőt, az ungvári főerdőhivatalhoz; Szalagyi Emilt a szászsebesi erdő-

hivatalhoz; Hellner Sámuel, a soóvári erdőhivatalhoz; Paragh Bélát, a nagybányai főerdőhivatalhoz.

II. A kincstári erdőszámvevőséghez.

Erdőszámvizsgálókká: Hren József erdőszám-tisztet, a zágrábi erdőigazgatósághoz; Polimac János erdő-számtisztet, a vinkovcei főerdőhivatalhoz.

I. osztályu erdőszám-tisztekké: Marenic Vilmos erdőszám-tisztet, az otocsaczi erdőhivatalhoz; Vranješ János erdőpénztárnokot, ideiglenes minőségben a vinkovcei főerdőhivatalhoz;

II. osztályu erdőszám-tisztekké: Gergő Károly III. oszt. erdőszám-tisztet, a lippai főerdőhivatalhoz; Njegovan Miklós és Sabljic Miklós erdőszám-tiszteket, ideiglenes minőségben a zágrábi erdőigazgatósághoz; Milošević József járulnokot ideiglenes minőségben az otocsaczi erdőhivatalhoz.

III. osztályu erdőszám-tisztekké: Szilágyi József végzett erdőakadémiai hallgatót és műszaki dijnokot, a maramaros-szigeti erdőigazgatósághoz; Rákóczy Károly m. kir. jószágigazgatósági számtisztet, a szászsebesi erdőhivatalhoz; Steiger Pál m. kir. bányaszám-tisztet, a lipitovjvári főerdőhivatalhoz; Šolc Henrik napidijas számvevőt, a zágrábi erdőigazgatósághoz; végre Stimac János járulnokot, ideiglenes minőségben az otocsaczi erdőhivatalhoz.

Az egri érseki uradalom Gesztes Lajos apátfalvi főerdész Felső-Tarkányba erdőmesterré, Imecs Béla okleveles erdész pedig Apátfalvára főerdészsé nevezte ki.
